

тално отъ черептъ му до опашкѣтъ. Въ гърдытъ на коня има бѣлъ дробъ, чрѣзъ който си поема дыхътъ, както и человекъ; тѣй сѣщо има и сърдце което тупа и раскарва кръвтъ му по жилытъ му.

Коньтъ има истытъ петъ външны чувства, както и человекъ. Особенно пакъ е развитъ у него слухътъ.

Малкытъ кончета ги казватъ ждребета. Тѣ за доста дълго врѣме ся хранятъ съ млѣкото на майкытъ си. Послѣ коніетѣ пасѣтъ трѣвѣж, ядѣтъ сѣно, овесъ, ячмыкъ, обичатъ еще сольтъ и хлѣбътъ живѣѣтъ 25—30 години.

Коньтъ е доста силно, яко и пѣргаво животно. Иматакъвызъ коніе, които на хубавъ пѣтъ и въ добры кола могатъ да теглятъ отъ хылада омы на горѣ, има и такъвызъ бѣрзы шото могатъ въ единъ четверть отъ часъ да изминѣтъ прѣпущецъ едно растояніе около два часа.

Коньтъ може лесно да ся научи да постѣпва на мѣрны крачки споредъ музикѣтъ; при това той е гордъ и смѣлъ: отива на бой юнашкы; коніе много кога ги нападнѣтъ вѣлцы, сбиратъ ся на купъ въ търкало, и катоси забранятъ главытъ въ срѣдѣтъ, бранятъ ся съ зипаницы и ся отбранятъ отъ цѣлѣж глотѣ вѣлцы.

Изобщо коньтъ е добро животно, ако и да има и лоши коніе които ритатъ и хапятъ, повечето скоро привыкнуватъ на ступана си и сподѣлятъ съ него и трудъ и скѣрбъ и радость. Много анекдоты има които расказватъ за умовитостѣтъ и приверженностѣтъ на коніетѣ къмъ стопанытъ имъ, отъ които нѣкои ще раскажемъ другъ пѣтъ на младытъ си пріатели.

Коньтъ помага на человекъ да обработва земѣтъ, защото на много мѣста ги впрягатъ да орѣтъ, носи всякакъвы товары и человекъ или впрегнѣтъ въ кола съ гърдытъ си или на гърбътъ си. Отъ дебелѣтъ конскѣ кожѣ обработенѣ правятъ мѣшины за разны употребеніѣ, отъ комытъ на опашкѣтъ му правятъ сита и разны другы издѣліѣ, както и отъ власѣтъ му — Чергарскы нѣкои племена ядѣтъ конското месо, а отъ млѣкото на кобылытъ правятъ едно питіе което опива, но и храни, — казватъ го кумысѣ. Сега вече на много мѣста по голѣмытъ гра-